

kommet 150 Mill. Kr. mere i Udgift ved de forskellige Forslag, vi har stillet, vil jeg sige, at det er jo en fuldkommen vild Opstilling, det ærede Medlem her giver, for vi har ikke nogen Sinde nægtet at gaa med til at bevilge de Skatter, der var nødvendige for at tilvejebringe Balance. Forskellen har blot ligget paa det Punkt, om disse Skatter skulde være direkte eller indirekte.

Her kom det ærede Medlem og sagde, at man nu fra alle Sider var enig om, at nu var vi naaet til den Højde, vi kunde naa til i Henseende til direkte Skatter. Jeg har altid haft uhyre vanskeligt ved at forstaa, hvorfor vi skulde være naaet til en saadan Grænse. Naar der af den danske Befolkning skal udskrives et Beløb, et vist Antal Millioner, og der ingen andre er til at betale disse Millioner end den danske Befolkning, skulde det saa være det mest retfærdige at sige: Nu undersøger vi, hvor mange Gange du stopper din Pibe daglig, hvor mange Cigarer du ryger, hvor mange Svesker og Røsiner du bruger, hvor mange Automobilringe du bruger til din Luksusbil. Saa skulde disse Skatter mere ramme, hvor Evnen er, end en Formue- og Indkomstskat med stigende Skala! Det er mig fuldkommen ufatteligt, naar det er Danmarks Befolkning, der skal betale. Vi har ingen Sinde været bange for at sige, at hvad der skal udredes af Udgifter, det skal udredes, men det skal tages der, hvor Skatteevnen er, og der, hvor vi kan finde Skatteevnen.

Nu kommer vi til Valget den 11. April. Venstres Ordfører sagde, at Venstre gik ganske trygt til Valg, fordi de nu dristigt kunde pege paa det Arbejde, de havde udført, og pege ud i Fremtiden. Hvordan staaer de da i Dag? Regeringen staaer saadan, at naar vi faar Valg den 11. April i Stedet for, som Regeringen først havde bebudet, den 15. Maj eller den 20. Maj, hvornaar det nu skulde være, er det, fordi Regeringen er kørt fast, fordi den ikke er i Stand til i Dag at skabe en Situation, som den mener det kan forsvares at gaa paa til midt i Maj Maaned. Den er kørt fast, fordi Hjelperne har svigtet, og fordi Ministrene indbyrdes er uenige. Den højtærede Landbrugsminister finder, at den syge Krone er vor gode Ven; af Udtalelser fra den sidste Tid har jeg forstaaet, at han i hvert Fald ikke betragter den som en Fjende endnu, selv om Vennen er knap saa god, som han var i 1920. Den højtærede Indenrigsminister finder, at Bankerne er Fjenden, Bankerne gælder det om at faa Haand i Hanke med og lægge en Mile i Munden. Den højtærede Finansmini-

ster vil ganske andre Veje. Saadan staaer Regeringen selv, og det, man kan se og skønne af, hvad der er foregaaet bag Kulisserne, er, at der paa andet Geled af Ministerbænkene sidder en to-tre Stykker, der skeler efter Pladsen som højre Fløjmand paa første Række, og derfor har de deres Særpolitik.

Derfor er det, Regeringen er kørt fast. Regeringen staaer saaledes i Dag, at den ikke en Gang vilde kunne svare, om jeg stillede det Spørgsmaal: Men hvis nu det ærede Medlems Haab gaar i Opfyldelse, hvis nu Regeringen sejrer — og jeg ved, at det ærede Medlem vil betragte det som en mægtig Sejr, hvis Partiet blot bevarede Skindet og kom ind saa stærkt, som det er i Dag — og igen staaer med et konservativt Parti, der erklærer, at det vil ikke gaa ad de Veje, Regeringen gaar, medens Regeringen siger: Vi interesserer os ikke for andre Veje, vi vil ikke have Guld, vi vil ikke de Veje, som vore Hjelpere vil, hvad saa? Det vilde have været interessant i Dag, hvor det ærede Medlem havde saa meget godt at fortælle, om han havde sagt, hvad der da vil ske.

Man var nødt til at tage Valget en Maaned før Tiden; man kunde se, der maatte gøres noget, og gøres noget hurtigt; man gaar nu ud og beder om at faa Tilliden vedligeholdt, saa at man kan bevare Stillingen, og jeg siger da: Hvad vil man da, hvilke Veje vil man saa gaa? For alle er jo klar over, at som Stillingen er, er den ganske uholdbar. Men at tale om, at man gaar trygt til Valg . . . ja, det ærede Medlem kan vel i Grunden ikke sige andet, for det vilde være mærkeligt, om Venstres Ordfører vilde staa op og fortælle, hvor ængsteligt Venstre i Virkeligheden er, hvad der jo er ganske aabenbart; det ærede Medlem er nødt til at tale om Tryghed, men jeg gad nok vide, hvordan det gaar med Trygheden, naar de kommer ud til Vælgerne og ikke en Gang kan sige, hvad der vil ske Dagen efter Valget, hvad der vil ske, hvis de sejrer, hvad der vil ske, naar de Konservative vil een Vej og Venstre en anden. (Indenrigsministeren [Kragh]: Hvordan vil De tilvejebringe Enighed?) . . . (Fraenkel: Ja, det er der mere Anledning til at spørge om). Ja, men jeg synes, de Herrer kunde vente, de er saa utaalmodige; det var ogsaa interessant at faa at vide, hvad de Konservative vil.

Men jeg kan godt forstaa, at naar jeg her dvæler ved, hvordan Venstre sidder i det, og taler om Indenrigsministerens Særpolitik, saa siger han: Skal vi ikke tale om